

Κοινωνικός πόλεμος στη Χιλή στα χρόνια της δημοκρατίας

Αφιερωμένο εξαιρετικά στη συντρόφισσα και αδελφή Gabriela Curilem...τα βήματά σου να πετάνε ελεύθερα, η θάλασσα να σβήνει τα ίχνη σου... με σένα έξω είμαι λίγο πιο ελεύθερη.

Με την σκέψη και την καρδιά σε όλους τους φυλακισμένους και καταζητούμενους συντρόφους εκεί, εδώ, παντού...

...Στον πόλεμο υπάρχουν κινήσεις που είναι επιτυχημένες και άλλες που είναι λανθασμένες, υπάρχουν αγωνιστές που είναι οξυδερκείς και άλλοι που αφήνονται να παρασυρθούν από τον ενθουσιασμό και γίνονται εύκολος στόχος του αντιπάλου και πιθανώς να θέτουν σε κίνδυνο τους συντρόφους. Αυτό σημαίνει ότι ο καθένας θα πρέπει να συμβουλεύει, να υπεραμύνεται και να πράττει την τακτική που θεωρεί πιο πρόσφορη για την επίτευξη της νίκης όσο το δυνατόν συντομότερα και με τις λιγότερες θυσίες. Αυτό όμως δεν μπορεί να αλλοιώσει το βασικό και ξεκάθαρο γεγονός ότι, καλώς ή κακώς, όποιος μάχεται τον εχθρό μας έχοντας τις ίδιες μ' εμάς προθέσεις είναι φίλος μας και δικαιούται όχι βέβαια την απεριόριστη αποδοχή μας, αλλά την εγκάρδια συμπάθειά μας.
(Ε. Μαλατέστα, L' Agitazione, 1901)

Η αλληλεγγύη είναι μια αμφίδρομη σχέση, δηλαδή δεν πηγάζει από τον αλτρουισμό ή από μια απλή αυτοαναφορικότητα. Είναι μια διαδικασία αναγνώρισης-που βρίσκεται σε μια συνεχή εξέλιξη και αλληλεπίδραση- όπου βρίσκουμε ο ένας τον άλλο μέσα από την κοινότητα ιδεών, επιλογών και προοπτικών. Δεν έχει να κάνει με μια αφηρημένη εξεγερμένη ή εν δυνάμει εξεγερμένη ταυτότητα του φυλακισμένου, του μετανάστη, του προλετάριου ή οποιουδήποτε άλλου «υποκειμένου», αλλά με την θέση μάχης που παίρνει κάθε φορά το ίδιο το άτομο μέσα στην πραγματικότητα του κοινωνικού πολέμου. Από την άλλη ως αναρχικοί επαναστάτες δεν μπορούμε παρά να στεκόμαστε εχθρικά απέναντι σε κάθε δομή και θεσμό της εξουσίας – όπως είναι η φυλακή, τα σύνορα, η μισθωτή σκλαβιά- και να κινούμαστε δυναμικά εναντίον τους, με βάσει τους δικούς μας όρους και τις δικές μας πρακτικές.

Για να επιθυμείς το γκρέμισμα όλων των φυλακών δεν χρειάζεται να ταυτίζεσαι ούτε με όλους τους κρατούμενους αλλά ούτε να συγκεντρώνεσαι μόνο σε έναν (ή 2 ή 3 ή 23...) που τον νιώθεις σαν δικό σου. Το θέμα δεν είναι η προσωποποίηση των υποθέσεων έγκλειστων συντρόφων, όσο και αν αναπόφευκτα δεν μπορούμε παρά να αναγνωρίσουμε ότι για κάποιους πιο κοντινούς είναι και μια προσωπική υπόθεση, αλλά η υπέρβαση της λογικής του μεμονωμένου περιστατικού προς την ανάδειξη των κοινών νημάτων που διατρέχουν το πεδίο ύπαρξης όλων όσων δεν συντάσσονται με το συντηρητικό-αντιδραστικό στρατόπεδο. Την ίδια στιγμή, οι δεσμοί που υπάρχουν και αναπτύσσονται με τους συντρόφους μας «εντός των τειχών», τα βιώματά τους, μας φέρνουν αντιμέτωπους με την σκληρή πραγματικότητα, μας βάζουν αναπόφευκτα να πάρουμε θέση. Είμαστε μπλεγμένοι σε υποθέσεις συντρόφων, γιατί είμαστε συνένοχοι στο ίδιο έγκλημα της λυσσασμένης αναζήτησης για ελευθερία.

Τα χαρακτηριστικά της αλληλεγγύης είναι τα ίδια με τα χαρακτηριστικά του αγώνα μας, τα οποία δεν αναφέρονται τόσο στις επιλογές μας σχετικά με τα μέσα (αν και συγκεκριμένες πρακτικές μπορούν κάποιες φορές να λειτουργούν σαν ένα ακόμα σημείο αναφοράς) όσο σε ένα κοινό σκοπό, την διάχυτη επίθεση ενάντια στην Κυριαρχία σε όλες της τις εκφάνσεις για την απελευθέρωση των

ζών μας από κάθε μορφή εξουσίας. Πέρα από γεωγραφικά μήκη και πλάτη και ιδεολογικές αγκυλώσεις, αλληλεγγύη σημαίνει πάνω από όλα ότι αναγνωρίζεις στον αγώνα του άλλου ένα κομμάτι του εαυτού σου. Και πέρα από αυτό ακόμα, είναι η όξυνση του αγώνα -σύμφωνα με τα διαφορετικά μέσα που επιλέγει ο καθένας μας, χωρίς να χωράνε εδώ ιεραρχήσεις βάσει θεαματικότητας, παράδοσης ή συγκεκριμένων ατομικών/ συλλογικών προτιμήσεων.

Δεν χρειάζεται να καταλαβαίνεις τα πάντα γύρω από ένα αγώνα που διεξάγεται σε κάποιο άλλο χωρο-χρονικό σημείο, για να τον αντιλαμβάνεσαι ως δίκαιο. Βέβαια, η επιτηδευμένη σύγχυση που καλλιεργείται με την πολύμεση προβολή της κυρίαρχης ιδεολογίας μας έχει αναγάγει κατά κύριο λόγο σε φορείς απόψεων αντί ιδεών και γνώσεων, με αναφορές και αμυδρές εντυπώσεις που σχεδόν πάντα προέρχονται από εικόνες, ειδήσεις, τυχαία κομμάτια σκόρπιων πληροφοριών με στοιχεία ποπ κουλτούρας. Μέσα από αυτό το πρίσμα ακόμα και τα πιο γνωστά πράγματα μπορούν να φαίνονται «εξωτικά» και η μακρινότητά τους να τα καταστεί ασφαλή προς κάθε είδους κατανάλωση, με την ανάλογη μυθοποίηση, ή από την άλλη ένα γρήγορο προσπέρασμα, να τα συνοδεύει. Πόσο εύκολο είναι να είσαι «υπέρ» ή «κατά» σε κάτι που -όπως ίσως θα ήθελες να πιστεύεις- δεν σε αφορά απόλυτα... Πώς γίνεται οι μολότοφ, οι βόμβες, τα περιστροφά, τα πολυβόλα να είναι κάτι «θεμιτό» σε κάποιο απομακρυσμένο «αλλού» ή «τότε», που τα δικαιολογούν κάποιες υποτιθέμενες κοινωνικό-ιστορικές συνθήκες και την ίδια στιγμή να φαίνονται «απαράδεκτα» εδώ, που η κοντινότητα τους μας επιβάλλει να πάρουμε θέση... Πόσο εύκολο είναι να ταυτίζεσαι απλά σαν χειροκροτητής θεαματικών δράσεων για το πλαίσιο των οποίων γνωρίζεις ελάχιστα ή να αποστασιοποιείσαι παγερά από αγώνες που δίνονται με διάφορα μέσα λόγω μιας νεφελώδους κριτικής-κατάκρισης, απόρροιας στερεότυπων και στεγανών...

Σίγουρα, για να αναπτύξουμε μια σχέση επαναστατικής αλληλεγγύης πρέπει να εμβαθύνουμε, διατηρώντας καλά ακονισμένο το όπλο της κριτικής, στα «γιατί» και τα «πώς» η αποσαφήνιση των οποίων δίνει ώθηση στο να μετατρέψουμε κοινές αντιλήψεις και επιλογές σε κοινά ανατρεπτικά σχέδια και ζωντανά εγχειρήματα οργής όπου μαθαίνουμε ο ένας από τον άλλον, στοχεύοντας στο να μπορέσουμε να κόψουμε τα πλοκάμια της υπάρχουσας τάξης όπου και αν εμφανίζονται, έτσι ώστε να μη μπορούν ποτέ να προλάβουν να σβήσουν όλες τις φλόγες. Οι κοινωνικές, πολιτικές, πολιτισμικές συνθήκες μπορούν να διαφέρουν μεταξύ μας, αλλά η επιλογή της επίθεσης στο εδώ και τώρα, είναι δυνατή και αναγκαία παντού.

Η μορφή αναρχικής εξεγερσιακής δράσης πραγματοποιημένης από άτυπες ομάδες συγγένειας που εμπεριέχει την επιλογή της διαρκούς επίθεσης, όπως έχει εξελιχτεί τα τελευταία χρόνια για παράδειγμα στην Χιλή, δεν γεννήθηκε στο κενό, σε κάποιο μεταφυσικό βόθρο της ιδέας της εξέγερσης. Πηγάζει μέσα από ένα συγκεκριμένο ιστορικό/κοινωνικό πλαίσιο, μέσα από εμπειρίες, τραγικές και θετικές, σε ένα πεδίο μάχης γεμάτο κόντρες, διαμάχες, αποτυχίες, θανάτους, βασανιστήρια και φυλακίσεις συντρόφων, -που αναγνωρίζονται ως σύντροφοι για την στάση και τον αγώνα τους παρ' όλες τις όποιες διαφορετικές θεωρητικές και πρακτικές προσεγγίσεις. Η αναγνώριση αυτής της παρακαταθήκης δεν την εμ-

ποδιζει να συνεχίσει να αναζητάει το δικό της μονοπάτι, κρατώντας ακόμα τους παλιούς χάρτες σαν βοήθεια και όχι σαν οδηγό και κοιτώντας τα αστέρια και μυρίζοντας τον εχθρό να σχεδιάζει καινούργιες ενέδρες σε αυτή την τσιμεντένια - η μη- ζούγκλα.

Το κείμενο που ακολουθεί προσπαθεί να περιγράψει το “συγκρουσιακό” σκηνικό της Χιλής τα τελευταία 20 χρόνια, από την άφιξη της δημοκρατίας.

Αθήνα, Δεκέμβριος 2010

Κοινωνικός πόλεμος στη Χιλή στα χρόνια της δημοκρατίας

Η κατασταλτική επίθεση που εξαπέλυσε το Χιλιανό κράτος στις 14 Αυγούστου του 2010 ενάντια στους “συνήθεις υπόπτους” του (αλληλέγγυοι, πρώην αγωνιστές του Μάπου – Λαουτάρο και κοινωνικά κέντρα με ξεκάθαρα εχθρική στάση ενάντια στο κράτος και το κεφάλαιο) δείχνει για μία ακόμη φορά το μίσος που τρέφουν για μας οι ταξικοί μας εχθροί. Είτε αρέσει είτε όχι σε κάποιους να το ακούνε, έχουμε πόλεμο.

Στα πλαίσια των ερευνών για την επονομαζόμενη «υπόθεση των βομβών», έχουν πραγματοποιηθεί τα τελευταία 6 χρόνια αμετρήτες “έρευνες”, όπως τις αποκαλούν οι ίδιοι, προκειμένου να βρεθούν οι “υπεύθυνοι για πάνω από 150 βομβιστικές επιθέσεις ενάντια σε διάφορους εξουσιαστικούς στόχους και δομές που έχουν πραγματοποιηθεί αυτό το διάστημα”

Η εξουσία φυσικά αμέσως εστίασε την προσοχή της σε συγκεκριμένα κοινωνικά κέντρα (ανάμεσά τους το κοινωνικό κέντρο και βιβλιοθήκη Sacco & Vanzetti) και στους “συνήθεις υπόπτους” της. Παγιδευμένα τηλέφωνα και mail, παρακολουθήσεις, εξακριβώσεις, καθημερινή παρουσία μπάτσων έξω από κάποια σπίτια (οι λεγόμενες «τεχνικές παρείσφρησης» που υποβοηθούνται και από τα ανάλογα τεχνολογικά μέσα) σε συνδυασμό με μία μιντιακή μεγαλοστομία που μιλούσε για πρόοδο των ερευνών, 200 άτομα υπό παρακολούθηση και 4 ή 5 ομάδες, ενώ φωτογράφιζε άτομα και υπόπτους που δήθεν έχουν αναγνωριστεί. Όλα αυτά τα χρόνια (από το 2004 θα μπορούσαμε να πούμε) καυχούνται ότι ετοιμάζουν συλλήψεις, ότι απασχολούν ειδικούς ανακριτές και ότι ολοένα αναβαθμίζουν τις έρευνες. Με μεγάλη μας χαρά, εμείς που βρισκόμαστε στο αντίθετο στρατόπεδο, βλέπουμε ότι τα αποτελέσματα είναι μηδενικά. Για αυτό λοιπόν χρειάστηκε να στήσουν ένα ολόκληρο τηλεοπτικό σόου που οργανώθηκε από τον νυν υπουργό εσωτερικών και τον εισαγγελέα Peña.

Αυτό που λένε όλα αυτά τα χρόνια τόσο οι μπάτσοι όσο και οι εισαγγελείς και η κυβέρνηση είναι ότι «η δυσκολία να βρουν τους υπεύθυνους συνίσταται στο ότι αυτοί δεν υπακούουν σε οργανωμένες δομές, δεν έχουν αρχηγούς και οργανώνονται σε άτυπη βάση». Μη μπορώντας λοιπόν να βρουν ενοχοποιητικά στοιχεία για οποιονδήποτε (και φυσικά έχοντας μελετήσει και την ιταλική εμπειρία) αποφασίσαμε να αλλάξουν στρατηγική. Εδώ και κάποιους μήνες, με την είσοδο στη κυβέρνηση του επιχειρηματία Piñera και την ανάληψη της υπόθεσης από τον εισαγγελέα Peña (γνωστός κοκαϊνομανής), μιλάνε για μία ιεραρχική οργάνωση με κατανομή ρόλων, αρχηγούς, χρηματοδότες, περιφερειακούς. Αυτή η αλλαγή ισχυρισμών και στρατηγικής αντικατοπτρίζει την απελπισία και το παραλήρημα των εξουσιαστών που, μην έχοντας όπως προαναφέρθηκε πραγματικές ενοχοποιητικές αποδείξεις και ανίκανοι να κατανοήσουν τις λογικές υπό τις οποίες λειτουργούν και οργανώνονται οι αντιεξουσιαστές, δημιούργησαν μία φανταστική οργάνωση για να μπορέσουν να κατηγορήσουν και να φυλακίσουν συντρόφους με τις διατάξεις του αντιτρομοκρατικού νόμου. Με τον ίδιο τρόπο ισχυρίζονται ότι βρήκανε σχέδια εκρηκτικών μηχανισμών στη κατοχή κάποιων από τους κατηγορούμενους προκειμένου να τους προφυλάκισουν , ενώ παράλληλα μιλάνε για την ύπαρξη μίας παράνομης οργάνωσης βασιζόμενοι σε τηλεφωνικές συνομιλίες μεταξύ φίλων και συντρόφων, στην εύρεση καθ’ όλα νόμιμου υλικού και υλικού σε ηλεκτρονική μορφή (ταινίες και κείμενα), σε χρηματικά ποσά που στάλθηκαν από το εξωτερικό, σε παρακολουθήσεις με βιντεοκάμερα συντρόφων έξω από το στέκι Sacco & Vanzetti και διάφορες άλλες ηλιθιότητες. Αλλά επειδή όλα αυτά δεν τους έφταναν, 12 μέρες αργότερα οι μπάτσοι εισέβαλλαν στο εν λόγω στέκι όπου ισχυρίζονται ότι βρήκαν υλικά για την κατασκευή εκρηκτικών.

Οι σύντροφοι που διώκονται και φυλακίζονται σήμερα, δεν επελέγησαν στη τύχη. Όπως άλλωστε είχε ανακοινώσει ο εισαγγελέας Ρεβία από καιρό έκαναν διασταύρωση στοιχείων ενώ παρακολουθούνταν και εξετάστηκαν 6.000 τηλεφωνικές συνομιλίες, φωτογραφίες και βίντεο, καθώς και λεπτομερείς αναφορές της καθημερινότητας συντρόφων. Η κατασταλτική επίθεση που είχε προαναγγελθεί, και που πολλοί σύντροφοι που φωτογραφίζονταν από τις εφημερίδες περιμένανε από καιρό, υλοποιήθηκε το ξημέρωμα της 14^{ης} Αυγούστου.

Ο Mauricio Morales ζει.

Για να κατανοήσουμε το παρόν πρέπει να γνωρίζουμε το παρελθόν...

Προκειμένου να κατανοήσουμε καλύτερα την εξέλιξη του κοινωνικού πολέμου στην Χιλή, είναι απαραίτητη μία συνθετική ματιά σε αυτό που αποκαλούμε «ιστορία μας» (αν και δεν υπάρχει μόνο ένας τρόπος να αναλυθεί) τα τελευταία 20 χρόνια. Αυτές οι γραμμές είναι αφιερωμένες σε όλους τους ανώνυμους –αν και όχι και τόσο ανώνυμους – άντρες και γυναίκες που έδωσαν τη ζωή τους στον αγώνα ενάντια σε αυτό το σύστημα του θανάτου.

...Πες μου από πού έρχεσαι και θα σου πω που πας, αν δεν έχεις ιστορία, δεν θα έχεις και μέλλον, αν δεν κατανοείς το παρελθόν σου θα το επαναλάβεις και δεν γίνεται να προχωρήσεις αν δεν ξέρεις τι έχεις από πίσω... Κρατάω την ανάμνηση που δεν θα πεθάνει ποτέ, δεν ξεχνώ, δεν συγχωρώ, δεν κάνω βήμα πίσω... (Παιδιά της φωτιάς)

ΔΙΚΤΑΤΟΡΙΑ – ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ, ΜΙΑ ΑΠΛΗ ΑΛΛΑΓΗ ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΤΩΝ ΤΟΥ ΚΕΦΑΛΑΙΟΥ

Μετά από 17 χρόνια (1973 – 1990) στρατιωτικής δικτατορίας (με αρχηγό τον Πινοσέτ και τους στρατιωτικούς που πήραν την εξουσία με το πραξικόπημα της 11ης Σεπτεμβρίου του 1973), πραγματοποιείται μία συμβιβαστική μετάβαση στη δημοκρατία, με σκοπό την καταστολή των κοινωνικών κινητοποιήσεων και της ένοπλης σύγκρουσης που ολοένα εντεινόταν από τη δεκαετία του '80 και μετά. Η συμβιβαστική εκλογική «έξοδος» από τη δικτατορία, που έφερε το 1990 στην εξουσία την «Συσπείρωση Κομμάτων για την Δημοκρατία» (που απαρτιζόνταν μεταξύ άλλων από τους χριστιανοδημοκράτες και τους σοσιαλιστές), είχε αρχίσει να οργανώνεται κρυφά από κοινωνικές οργανώσεις από τη δεκαετία του '80. Ήταν η ειρηνική, θεσμική και «από τα πάνω» εναλλακτική, που βασίστηκε σε μία κοινή συναίνεση περί των «κανόνων του παιχνιδιού», δηλαδή την νομιμότητα της επιβληθείσας τάξης. Δεν ήταν λοιπόν παρά μία απλή αλλαγή διαχείρισης.

Το νέο οικονομικό μοντέλο του νεοφιλελευθερισμού που επιβλήθηκε με αίμα και φωτιά κατά τη διάρκεια της δικτατορίας (χιλιάδες φυλακισμένοι, αγνοούμενοι, εκτελεσμένοι, βασανισμένοι και εξόριστοι) υλοποιήθηκε μεταξύ άλλων με την ιδιωτικοποίηση της υγείας, της εκπαίδευσης, της κοινωνικής ασφάλισης, του συστήματος συνταξιοδότησης. Αυτό το μοντέλο έπρεπε να εδραιωθεί ακόμη περισσότερο προκειμένου να αυξηθούν οι επενδύσεις των πολυεθνικών στη χώρα, που θα είχε πλέον ένα νέο, δημοκρατικό προσώπειο προς τα έξω...

Δικτατορία – Δημοκρατία : Τα ίδια σκατά...

Με τη μετάβαση στη δημοκρατία αποδομούνται σε μεγάλο βαθμό οι κοινωνικές οργανώσεις και τα συλλογικά εγχειρήματα, ενώ επιβάλλεται όλο και περισσότερο το πρότυπο

του «νικηφόρου» και ανταγωνιστικού ατομικισμού, απαξιώνοντας όλη τη συσσωρευμένη εμπειρία κοινωνικής οργάνωσης των καταπιεσμένων κατά την περίοδο της δικτατορίας. Αυτές οι αξίες ριζώνουν βαθιά σε ένα κομμάτι της Χιλιανής κοινωνίας, ενώ ξεκινά μία διαδικασία αποπολιτικοποίησης του κόσμου με μοναδικό σκοπό την αποδυνάμωση και καταστολή και του παραμικρού ίχνους δυσaréσκειας και ασυμφωνίας που θα μπορούσε να βλάψει την διαδικασία της μετάβασης. Πρόκειται για τη λεγόμενη «ειρηνική μετάβαση» που περιελάμβανε την επιβολή της «κοινωνικής τάξης» που απαιτούνταν για την παγίωση του πολιτικού μοντέλου που ακολούθησε την δικτατορία. Κάπως έτσι ήταν τα 4 πρώτα χρόνια δημοκρατικής διακυβέρνησης κατά τη διάρκεια των οποίων έγινε συνείδηση στο κόσμο ότι η συμμετοχή του υλοποιείται μόνο μέσω της ψήφου ενώ «τα μεγάλα θέματα βρίσκονται στα χέρια μίας πολιτικής ελίτ.»

ΕΝΟΠΛΟΣ ΑΓΩΝΑΣ ΣΤΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΚΗ ΧΙΛΗ

Σε πείσμα της γενικευμένης κοινωνικής αδρανοποίησης, εμφανίζονται γρήγορα πολιτικές οργανώσεις που αρνούνται να συνθηκολογήσουν και αποφασίζουν να συνεχίσουν τον αγώνα επιλέγοντας την ένοπλη πάλη σαν πολιτική πρακτική ενάντια στον καπιταλισμό και την δημοκρατία του συμβιβασμού.

Η παγίωση λοιπόν της δημοκρατικής τάξης απαιτήσε την ανάπτυξη «υπηρεσιών ασφαλείας» δεδομένου ότι η εξάρθρωση αυτών των μαρξιστικών οργανώσεων που συνέχιζαν την ένοπλη πάλη αποτελούσε ένα από τα βασικά ζητούμενα για το δημοκρατικό κράτος. Δρομολογήθηκε λοιπόν η εξάρθρωση της Οργάνωσης Mapu Lautaro που αποτελούνταν από τρεις βραχίονες (Κόμμα Mapu, Επαναστατικές Λαϊκές Δυνάμεις Lautaro – FRPL και Κίνημα Νέων Lautaro – MJL), του Πατριωτικού Μετώπου Manuel Rodríguez και άλλων οργανώσεων όπως το Κίνημα Επαναστατικής Αριστεράς – Αντάρτικος Στρατός των Φτωχών – MIR-EGP – και το Απόσπασμα Raul Pellegrini μεταξύ άλλων.

«Η πλειοψηφία των επαναστατικών πολιτικών ομάδων είχαν προσανατολίσει τις ενέργειές τους ενάντια σε σύμβολα και δυνάμεις ασφαλείας του παλαιού καθεστώτος για να καταγγείλουν την πολιτική και οικονομική συνέχεια αυτού του μοντέλου και να παρακινήσουν τα λαϊκά στρώματα να διεκδικήσουν άμεσα και με τις δυνάμεις τους αυτά που τους υπόσχονταν η δημοκρατική ρητορεία»... «καθώς επίσης και για να διαχύσουν τα προτάγματα και το λόγο τους μέσω των δράσεων τους και κυρίως για την δραματική και επείγουσα ανάγκη επιβίωσης μπροστά στην ασφυκτική πολιορκία των νέων δυνάμεων της εξουσίας. Δεν αποκαλούνταν εξτρεμιστές –καθώς έτσι θα αναγνωρίζονταν η πολιτική διάσταση της δράσης τους- αλλά τρομοκράτες και εγκληματίες.»

Το κατασταλτικό κύμα που εξαπολύθηκε για να αντιμετωπίσει την ένοπλη αντιπαράθεση συνοδεύεται φυσικά από την ανέγερση νέων φυλακών μεταξύ των οποίων την Φυλακή Υψίστης Ασφαλείας (CAS), στην οποία μεταφέρθηκαν οι άντρες πολιτικοί κρατούμενοι της δημοκρατίας τον Φεβρουάριο του 1994 και όπου μέχρι το 2006 φυλακίστηκαν πάνω από 100 αγωνιστές. Για τις γυναίκες πολιτικές κρατούμενες διαμορφώθηκε μία ειδική πτέρυγα στις γυναικείες φυλακές.

Πρέπει να σημειώσουμε ότι η ιστορία των οργανώσεων που αναφέρθηκαν δεν χωράει σε αυτές τις λίγες γραμμές. Θα γίνει μία προσπάθεια να συνοψιστεί αλλά είναι σαφές ότι η πολιτική δράση της κάθε οργάνωσης είναι πολύ πλούσια για να περιληφθεί σε αυτή τη σύνοψη και δεν μπορεί κανείς να την αναλύσει με γραμμικό τρόπο. Το μόνο που μπορούμε να πούμε είναι ότι αποτέλεσαν σημαντικό κομμάτι της ιστορίας του αγώνα στη Χιλή, ενώ έχουν πλαισιωθεί από ολόκληρες γενιές αγωνιστών, αντρών και γυναικών που με θάρρος σήκωσαν τα όπλα ενάντια σε αυτό το σύστημα του θανάτου.

Σύντομη Ιστορία των Mapu – Lautaro...

Η εν λόγω οργάνωση δημιουργήθηκε τη δεκαετία του 80, συγκεκριμένα το 1982, την περίοδο της έντονης κοινωνικής δυσαρέσκειας και διαμαρτυρίας ενάντια στη δικτατορία, ως παράγωγο της διάσπασης του κόμματος MAPU. Δημιουργήθηκε έτσι το MAPU – LAUTARO που αποσυνδέθηκε τελείως από την αρχική κομματική δομή, ενώ περιελάμβανε και την οργάνωση νεολαίας MJL. Το '88 καταρτίζει την στρατηγική αγώνα του, την GIM (Εξεγερτική Λαϊκή Πάλη). «Η ιδέα – φιλοδοξία – συναίσθημα της εντυχίας είναι, ούτε λίγο ούτε πολύ, ο ακρογωνιαίος λίθος όλης της σύλληψης του αγωνιστή του Mapu-Lautaro.»... «Η πολιτική ανάλυση της οργάνωσης, όπως και άλλων οργανώσεων, βλέπει την βία σαν κομμάτι μίας αναπόφευκτης διαδικασίας στην αντιπαράθεση με το σύστημα. Πρόκειται για μία έμφυτη πραγματικότητα ή συνθήκη που δεν προκαλείται από τα επαναστατικά κινήματα, παρά είναι εγγενές κομμάτι του καπιταλισμού και των συνθηκών που αυτός παράγει.»

Andres Soto Pantoja (Mapu Lautaro)

Ένα από τα βασικά συνθήματα που αντικατοπτρίζει την στρατηγική αγώνα τους ήταν το «Με το Λαό, τα Όπλα και τις Ιδέες, θα κατακτήσουμε τη Χιλή». «Η ιδέα της εντυχίας αναφέρεται στο εδώ και το τώρα του επαναστατημένου ανθρώπου. Η επανάσταση έπρεπε να είναι απολαυστική, αυτή ήταν η λογική, πέρα και έξω από τη λογική του στρατευμένου αντάρτη που υποφέρει...»

«Η περίοδος της πλέον έντονης δράσης του Mapu-Lautaro συμπίπτει με την πρώτη κυβέρνηση συνασπισμού. Είναι τότε που επιτυγχάνεται η μέγιστη πολιτική σύνθεση και αποτελεσματικότητα της πολιτικής – στρατιωτικής δράσης της οργάνωσης... Εξαπολύονται τότε όλα τα διαθέσιμα κατασταλτικά μέσα και δυνάμεις, με αποτέλεσμα μία εντατική διαδικασία πολιορκίας και τελικά αιχμαλωσίας μεγάλου κομματιού των ανταρτών και του συνόλου σχεδόν της ηγεσίας»

Χαρακτηριστικές δράσεις των Mapu-Lautaro (1988-1993)

α) Ένοπλες Καταλήψεις Περιοχών

Αυτές ήταν δράσεις όπου συσπειρώνονταν το σύνολο των ευρύτερων πολιτικών-στρατιωτικών δυνάμεων σε μία συγκεκριμένη στιγμή και μέρος προκειμένου να πραγματοποιηθούν, μέσω του ένοπλου ελέγχου της περιοχής, διάφορες δράσεις αγκιτάσις, προλαγάνδας, σαμποτάζ, επιθέσεων και τελικά αντιπαράθεσης με δυνάμεις του κατασταλτικού μηχανισμού. Αυτές οι δράσεις πραγματοποιούνταν κατά προτίμηση σε εμπορικές και κεντρικές περιοχές όπου γίνονταν απαλλοτριώσεις και διανομή των κλεμμένων σε κόσμο αποζητώντας με αυτό τον τρόπο τη στήριξή του. Οι δράσεις αυτές προήλθαν

σαν ιδέα από τις απαλλοτριώσεις σε καταστήματα υποδημάτων και τη διανομή των προϊόντων σε κόσμο, που πραγματοποιούνταν το 1988 στο Σαντιάγο. Σε αυτές τις δράσεις χρησιμοποιούνταν μεταμφιέσεις, όπλα και οχήματα ενώ στήνονταν και οδοφράγματα.

β) Οι «λαϊκοί ξεσηκωμοί»

Ξεκινάνε το 1991 και αποτελούν μία κάπως πιο σύνθετη μορφή των δράσεων που αναφέρθηκαν προηγουμένως, αφού περιλαμβάνουν περισσότερες και πιο δύσκολες δράσεις που αποσκοπούσαν σε πιο μαζική ανταπόκριση. Πραγματοποιούνταν σε γειτονιές που είχαν παράδοση και ιστορία λαϊκής πολιτικής αντίβιας, γειτονιές με ιστορικές μνήμες αγώνα.

γ) Οι «στρατηγικές αντιπαραθέσεις»

Πολιτικο-στρατιωτικές αστικές επιχειρήσεις, τύπου «κομάντο άμεσης δράσης», που πραγματοποιούνταν από εξειδικευμένες και έμπειρες ομάδες. Επρόκειτο για δράσεις που ανέβαζαν τον πήχη της «Εξεγερτικής Λαϊκής Πάλης» (GIM), ενώ στόχευαν στο να παρακινήσουν και άλλα τμήματα της κοινωνίας και επαναστατικές ομάδες στην αναβάθμιση του επιπέδου της σύγκρουσης.

Στη κατηγορία των στρατηγικών αντιπαραθέσεων ανήκουν οι εξής δράσεις :

-Επίθεση με LOW (ελαφρύ τύπου ρουκέτα) σε Στρατιωτικές Εισαγγελίες

-Ενέδρες εξόντωσης και αφαιρέσεις οπλισμού από μπάτσους

-Αφαίρεση οπλισμού από στρατιωτικό προσωπικό στην οδό Manuel Montt (Σαντιάγο)

-Επιθέσεις σαμποτάζ στην εφημερίδα Mercurio και απόπειρα εμπρησμού σε τηλεοπτικό δίκτυο στο Temuco

-Συντονισμένες επιθέσεις σε τραπεζικά υποκαταστήματα για απαλλοτρίωση χρηματικών πόρων και προπαγάνδα

-Εκτέλεση του πληροφοριοδότη της “La Oficina” (μυστική υπηρεσία) και του Υπεύθυνου Επιθεωρητή Ερευνών.

δ) Απαλλοτριώσεις

- Επιθέσεις σε οικονομικά και τραπεζικά καταστήματα.

- Αφαίρεση οπλισμού από αστυνομικές δυνάμεις, ιδιωτικούς αστυνομικούς, καταστήματα όπλων και πολίτες

- Μπλόκα και αφαίρεση προϊόντων από φορτηγά που μεταφέρανε τρόφιμα και άλλα προϊόντα.

- Επιθέσεις σε φαρμακεία, καταστήματα μουσικής, ρούχων και υποδημάτων.

- Αφαίρεση οχημάτων, ραδιοπομπών κ.α.

ε) Σαμποτάζ

- Τοποθέτηση εκρηκτικών μηχανισμών

- Εμπρηστικές επιθέσεις σε ναούς μορμών

- Επιθέσεις σε κρατικές υποδομές, δήμους, ιδιωτικές και πολυεθνικές εταιρείες.

ζ) Ένοπλη Προπαγάνδα

Μετάδοση λόγου προς την κοινωνία με διάφορα μέσα, που συνόδευε κάποια από τις προαναφερθείσες μορφές επαναστατικής δράσης. Αυτές οι δράσεις πραγματοποιούνταν σε χωριά, σχολεία και πανεπιστήμια. Ήταν πολύ κοινό σε δράσεις της οργάνωσης όπως ληστείες τραπεζών τα μέλη της να μοιράζουν προφυλακτικά, ρούχα, γλυκά και προκηρύξεις.

Σύνοψη των δράσεων 1984 – 1993

-Επιθέσεις σε αστυνομικές βάσεις και βάσεις μυστικών υπηρεσιών, σε στρατιωτικά διαστήρια, βάσεις και αστυνομικά οχήματα: 57

- Απαλλοτριώσεις από φορτηγά μεταφοράς τροφίμων και άλλων (κοτόπουλα, γάλατα,

μπύρες, κρασιά, κόκα-κόλες) και διανομή τους σε κόσμο: 44

- Απαλλοτριώσεις οπλισμού (ντουφέκια και πυροβόλα): 2 και 7 αντίστοιχα

- Επιθέσεις σε ναούς μορμών: Σε διαφορετικές πόλεις από το 1989 μέχρι το 1993 πραγματοποιήθηκαν συνολικά πάνω από 100 επιθέσεις

- Εκτελέσεις (1990 – 1993): 4 Στρατιωτικοί, 9 αστυνομικοί, 6 πράκτορες της μυστικής αστυνομίας, 1 πληροφοριοδότης.

Στην άγρια επίθεση που όπως προαναφέρθηκε δέχτηκε η οργάνωση από το κράτος, 13 σύντροφοι και μέλη του Maru – Lautaro δολοφονήθηκαν αγωνιζόμενοι από το 1990 μέχρι το 1993:

1990: Aldo Norabuena (26 ετών) – Julio Eyzaguirre (18 ετών) – Marco Ariel Antonioletti (20 ετών)

1991: Sergio Valdes, Enrique Torres, Ignacio Escobar

1992: Pablo Munoz (19 ετών), Andres Soto Pantoja

1993: Jose Luis Oyarzun, Norma Vergara, Yuri Uribe, Raul Gonzalez, Alejandro Soza

Δράσεις άλλων ένοπλων ομάδων την περίοδο της δημοκρατίας (1990 – 1994)

Κατά τη διάρκεια αυτής της περιόδου έδρασαν επίσης το Πατριωτικό Μέτωπο Manuel Rodríguez (FPMR), μία διάσπαση αυτού, το Απόσπασμα Raul Pellegrini και η Επαναστατική Αριστερά- Αντάρτικος Στρατός των Φτωχών (MIR – EGP).

Η ιστορία του FPMR δεν μπορεί να συνοψιστεί σε τόσο λίγες γραμμές, αλλά είναι απαραίτητο να τη γνωρίζουμε αφού αποτελεί σημαντικό κομμάτι της ιστορίας αγώνα και αντίστασης ενάντια στη δικτατορία και σημάδεψε αναμφισβήτητα μία ολόκληρη γενιά αγωνιστών.

Μετά τη μετάβαση στην δημοκρατία συνέχισε τη δράση της. Στην ηγεσία του FPMR μεταξύ άλλων βρίσκονταν τότε και ο Mauricio Hernandez Norambuena (που βρίσκεται αυτή τη στιγμή φυλακισμένος στη Βραζιλία για την απαγωγή ενός επιχειρηματία. Ο Mauricio μαζί με άλλα μέλη του FPMR είχαν δραπετεύσει με ελικόπτερο από τη Φυλακή Υψίστης Ασφαλείας το 1996). Ανάμεσα στις δράσεις τους ξεχωρίζει η εκτέλεση, τον Απρίλιο του 1991, του γεροισιαστή Jaime Guzman, ιδεολόγου του φιλελευθερισμού και ανθρώπου - κλειδί της δικτατορίας, που συνέταξε το σύνταγμα του '80 και ίδρυσε το δεξιό κόμμα που βρίσκεται σήμερα στην εξουσία. Το 1991 απήγαγαν τον επιχειρηματία Cristian Edwards, γιο του ιδιοκτήτη της εφημερίδας El Mercurio. Πραγματοποίησαν επίσης πολλές δράσεις σαμποτάζ (μεταξύ των οποίων και η κατεδάφιση πύργων υψηλής τάσης), αγκιτάτσιες, ένοπλης προπαγάνδας, επιθέσεις, ενέδρες, εκτελέσεις και απαγωγές.

Πρέπει να σημειώσουμε ότι το FPMR γεννιέται τη στιγμή εκείνη που κορυφώνονται οι λαϊκές κινητοποιήσεις ενάντια στη στρατιωτική δικτατορία, και συγκεκριμένα το 1983. Το FPMR δημιουργήθηκε από μία ομάδα αγωνιστών του Κομμουνιστικού Κόμματος που είχαν εκπαιδευτεί στην Κούβα (από εκεί άλλωστε κάποιοι απόκτησαν το «βαθμό» του διοικητή). Τον

Ιούλιο του 1983 ο Raul Pellegrin έρχεται στην Χιλή και αμέσως αναλαμβάνει δράση έχοντας μία Ένοπλη Ομάδα υπό τον έλεγχο του. Ο μελλοντικός Διοικητής Jose Miguel (Raul Pellegrin) ήρθε στη Χιλή με μία συγκεκριμένη αποστολή από τη «Στρατιωτική Επιτροπή» του Κομμουνιστικού Κόμματος της Χιλής και έχοντας στο μυαλό του διάφορες παραμέτρους ως προς τη πιθανή μορφή της οργάνωσης. Από τότε ήδη ήταν ξεκάθαρο ότι θα ενεργούσε ανεξάρτητα και θα εμφανίζονταν στο δημόσιο πεδίο σαν ανεξάρτητη δύναμη, χωρίς καμία σχέση με το Κομμουνιστικό Κόμμα. Η αρχική Ένοπλη Ομάδα θα έπρεπε να μεταμορφωθεί σε μία εξειδικευμένη δομή με δυνατότητα να αναλαμβάνει διάφορες αγωνιστικές δράσεις «σε στήριξη της αναδυόμενης λαϊκής πάλης». Ο Raul Pellegrin έπρεπε, μαζί με ένα μικρό αριθμό επαγγελματιών στρατιωτικών και τους πρώτους αγωνιστές που «έστειλε» το κόμμα, να οργανώσει αυτό που θα γινόταν αργότερα το FPMR.

Το FPMR πέτυχε να έχει λαϊκή στήριξη. Μεγάλο ρόλο σε αυτό έπαιξε η απόπειρα δολοφονίας του Πινοσέτ το 1986, κατά την οποία πέθαναν 5 συνοδοί του δικτάτορα. Ο Πινοσέτ γλίτωσε από... θαύμα επειδή δεν εξερράγη η ρουκέτα LAW που χτύπησε το αμάξι του. Την ημέρα της απόπειρας δεν συνελήφθη κανένας αγωνιστής.

Επαναστατικό Αριστερό Κίνημα – Αντάρτικος στρατός των φτωχών. MIR – EGP.

Η ιστορία του MIR είναι από μόνη της μεγάλη και γεμάτη από διασπάσεις και «διακλαδώσεις». Η οργάνωση δημιουργήθηκε στα τέλη της δεκαετίας του 60. Το MIR απορρίπτει τη θεωρία της «ειρηνικής μετάβασης» στον σοσιαλισμό καθώς κρίνει ότι αφοπλίζει πολιτικά το προλεταριάτο και είναι ανεφάρμοστη, αφού η ίδια η αστική τάξη θα αντιδρούσε με πραξικόπημα ή εμφύλιο πόλεμο προκειμένου να μην παραχωρήσει ειρηνικά την εξουσία. Σύμφωνα άλλωστε με τις βασικές αρχές του Μαρξισμού – Λενινισμού, ο μόνος δρόμος για να συντριβεί το καπιταλιστικό καθεστώς είναι η ένοπλη λαϊκή εξέγερση.

Με το που πήρε την εξουσία ο Salvador Allende το 1970, η διοίκηση του MIR αποφάσισε να αναστείλει οποιαδήποτε ένοπλη δράση, διευκρινίζοντας ωστόσο την κριτική του στάση απέναντι στην κυβέρνηση και τη στήριξη του στην οργάνωση των μαζών. Μετά το πραξικόπημα του Πινοσέτ η οργάνωση καταστέλλεται άγρια, εκατοντάδες αγωνιστές βασανίζονται, δολοφονούνται και περιλαμβάνονται στη λίστα των 1000 περίπου συλληφθέντων – εξαναγκασμένων. Ανάμεσα στους ηγέτες της οργάνωσης ξεχωρίζει ο Miguel Enríquez, ο γενικός γραμματέας που πέθανε συγκρουόμενος με τις κατασταλτικές δυνάμεις της δικτατορίας στις 5 Οκτώβρη του 1974. Κατά τη διάρκεια της δικτατορίας, η οργάνωση προσπαθεί να ανασυντεθεί παρά τα κατασταλτικά χτυπήματα. Πραγματοποιεί σημαντικές ενέργειες ενάντια στη δικτατορία : Δολοφονίες, ληστείες τραπεζών και σαμποτάζ μεταξύ άλλων. Επιπλέον επιχείρησε να «ανασυνθέσει τον κοινωνικό ιστό» εμπλεκόμενη σε κοινωνικές ομάδες βάσης.

Μία από τις πλέον δραματικές στιγμές στην ιστορία του MIR είναι η στιγμή που προσπάθησε να οργανώσει την ένοπλη πάλη στην ύπαιθρο στα πλαίσια της «Επιχείρησης Επιτροφή» που προέβλεπε την εγκατάσταση μίας ομάδας ανταρτών στην οροσειρά “Neltume”, στη νότια Χιλή, και η οποία εντοπίστηκε και εξοντώθηκε από τις δυνάμεις της δικτατορίας.

Κατά τη διάρκεια της δεκαετίας του 80 η οργάνωση διασπάται σε διάφορα κομμάτια, το καθένα από τα οποία παίρνει το όνομα του γενικού του γραμματέα. Μία από αυτές τις διασπάσεις που δεν αφομοιώθηκε από το δημοκρατικό μηχανισμό είναι το MIR – EGP. Δράσεις του MIR – EGP στα πρώτα μισά της δεκαετίας του 90.

Το MIR – EGP πραγματοποίησε πολλές δράσεις ένοπλης προπαγάνδας, επιθέσεις και σαμποτάζ με εκρηκτικά υλικά (επίθεση με TNT στα δικαστήρια της τοπικής αστυνομίας) καθώς και επανοικειοποίηση χρημάτων και όπλων.

Η ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΦΥΛΑΚΗ

Όπως προαναφέρθηκε, σαν αποτέλεσμα της κλιμάκωσης της ένοπλης δράσης και της πολιτικής εξόντωσης των αγωνιστών που εξαπολύθηκε από το δημοκρατικό κράτος, πάνω από εκατό αγωνιστές φυλακίστηκαν. Δεν θα έπρεπε να παραλείψουμε ότι οι περισσότεροι απ' αυτούς βασανίστηκαν άγρια κατά την σύλληψή τους. Την ίδια στιγμή βρίσκεται σε εξέλιξη μία αναδιάρθρωση της ένοπλης δράσης. Το Maru – Lautaro εξαρθρώνεται ενώ το FPMR αλλάζει πολιτική διεύθυνση. Το Φεβρουάριο του 1994 οι πολιτικοί κρατούμενοι μεταφέρονται στην φυλακή υψίστης ασφαλείας όπου αρχίζει μία νέα φάση αγώνα μέσα από τις φυλακές.

Τους πρώτους μήνες μετά της μεταφορά οι σύντροφοι ξεκίνησαν απεργία πείνας ενάντια στο καθεστώς εσωτερικών κανονισμών που επιχειρούνταν να τους επιβληθεί. Μεταξύ άλλων προβλέπονταν δικαίωμα επισκεπτηρίου αποκλειστικά σε συγγενείς και μόνο μέσω ενδοεπικοινωνίας. Έξω, οι διάφορες ομάδες και οι συγγενείς των κρατουμένων πραγματοποίησαν διάφορες καταγγελτικές δράσεις, μεταξύ των οποίων η κατάληψη των γραφείων του Σοσιαλιστικού Κόμματος καθώς και κάποιων πρεσβειών. Μετά από έναν μακρύ αγώνα και 14 μήνες συγκρούσεων, ελεγχόμενων επισκεπτηρίων, απομόνωσης και στρατιωτικού τύπου ελέγχου της φυλακής, οι κρατούμενοι συμφώνησαν σε ένα προσωρινό καθεστώς συνθηκών κράτησης. Τον Απρίλιο του 1995 καταλήγει η βασική συμφωνία που περιλαμβάνει : Επισκεπτήρια 5 άμεσων συγγενών για 3 ώρες κάθε 15 μέρες, χωρίς διαχωριστικά άλλα σε ένα υπόγειο με τεχνητό φως...

Ο σκοπός της φυλακής υψίστης ασφαλείας είχε δηλωθεί ανοικτά και υπήρχε πλήρης επίγνωση ότι κάποια στιγμή οι κρατούμενοι θα αρνούνταν να μεταφερθούν σε αυτή. Ο τότε γενικός διευθυντής της χωροφυλακής δήλωσε ότι οι νέες εγκαταστάσεις είχαν σκοπό «να διακόψουν την επικοινωνία και το συντονισμό δράσεων ανάμεσα στους κρατούμενους και τους υποστηρικτές τους απ' έξω» αφού « μέσω των συγγενών και φίλων τους καταφέρνουν να μεταφέρουν τις απόψεις τους στις αντίστοιχες πολιτικές επιτροπές που λειτουργούν παράνομα έξω.»

...Οι πολιτικοί κρατούμενοι της δημοκρατίας διώχθηκαν και καταδικάστηκαν και από στρατιωτικά παράλληλα με τα αστικά δικαστήρια, εξαιτίας του ιδιαίτερου νομικού καθεστώτος που αφορά την αντισυστημική δράση και περιλαμβάνει ειδικούς νόμους εσωτερικής κρατικής ασφάλειας και αντιτρομοκρατικές διατάξεις με βάση τις οποίες δεν είχαν δικαίωμα αναστολής μέχρι τη δίκη, παρά την υποτιθέμενη διάταξη που προβλέπει ότι στη Χιλή θεωρείται δεδομένη η αθωότητα του κατηγορούμενου μέχρι την καταδίκη του από το δικαστήριο. Αυτή η διάκριση είναι κάτι παραπάνω από εμφανής και επιδεινώθηκε ακόμη περισσότερο με την απαγγελία των ποινών που ήταν εντελώς δυσανάλογες με τις κατηγορίες άμα τις συγκρίνεις με ποινές συμβατικών και στρατιωτικών δικαστηρίων. Όλες οι καταδίκες για ποινικά αδικήματα επιβαρύνθηκαν με αυστηρότερες ποινές λόγω της εφαρμογής του αντιτρομοκρατικού νόμου.

Από αυτή την ημερομηνία μέχρι και το 2006, οπότε και αφέθηκαν ελεύθεροι οι τελευταίοι αγωνιστές αυτής της γενιάς, πραγματοποιήθηκαν πολλές δράσεις αλληλεγγύης, κινητοποιήσεις, απεργίες και εξεγέρσεις σε φυλακές, σε εθνικό και διεθνές επίπεδο. Χάρη στις κινητοποιήσεις μέσα και έξω από τις φυλακές, τις πιέσεις που ασκήθηκαν και τις διαπραγματεύσεις που έγιναν με κάποιους φορείς εξουσίας, πραγματοποιήθηκαν κάποιες νομικές μεταρρυθμίσεις που επέτρεψαν την απελευθέρωση των πολιτικών κρατουμένων. Η νομική κατάσταση του καθενός είναι διαφορετική. Κάποιοι είναι καταδικασμένοι, ελεύθεροι με προεδρική χάρη αλλά με απαγόρευση εξόδου, κάποιοι με εκκρεμή δικαστήρια και μηνιαία παρουσία στο τμήμα ενώ κάποιοι αφήνονται ελεύθεροι μονάχα κατά τη διάρκεια της ημέρας και επιστρέφουν για να κοιμηθούν στη φυλακή εδώ και πολλά χρό-

νια. Από όταν πραγματοποιήθηκαν οι συλλήψεις εφαρμόστηκε ένα ειδικό νομικό σύστημα που προέβλεπε την παράλληλη παρέμβαση της αστικής και στρατιωτικής δικαιοσύνης. Ο νόμος της εσωτερικής κρατικής ασφάλειας, ο νόμος περί ελέγχου όπλων και ο αντιτρομοκρατικός νόμος σήμαναν μεταξύ άλλων, ατέλειωτες δίκες και βαρύτερες ποινές που υπερβαίνουν κατά πολύ τα ισόβια.

« Σε πάνω από μία δεκαετία πολιτικής φυλάκισης και με καθημερινό κίνδυνο για τις ζωές τους, οι φυλακισμένοι επαναστάτες αντιμετώπισαν την επιχειρούμενη εξόντωσή τους μόνο με τα κορμιά τους, την κινητοποίηση και την ακούραστη αγάπη των συγγενών και φίλων τους, τη στήριξη λαϊκών οργανώσεων και ατόμων που είδαν μέσα στον αγώνα αυτών των ανθρώπων το δικό τους αγώνα και τους συνόδεψαν στις κινητοποιήσεις αλλά και στη καθημερινότητά τους.»

Μετά την εξάρθρωση του Maru Lautaro, η οργάνωση διασπάστηκε μέσα στη φυλακή. Έτσι προκύπτει η ομάδα Kamina Libre, που αποτελούνταν αρχικά από 3 πρώην αγωνιστές του MJL, τους Marcelo Villarroel (που μπήκε και πάλι στη φυλακή το 2007, κατηγορούμενος για συμμετοχή σε ληστεία τράπεζας κατά την οποία σκοτώθηκε ο αστυνομικός Moyano), ο Rodolfo Retamales και ο Pablo Morales, που φυλακίστηκαν και πάλι από τις 14 Αυγούστου, κατηγορούμενοι σαν «αρχηγοί» της φαντασμαγορικής ατυπής οργάνωσης που αποκαλύφθηκε από την έρευνα για την «υπόθεση των βομβών».

Η ομάδα Kamina Libre ανέπτυξε ήδη μέσα από τη φυλακή ένα πιο ελευθεριακό λόγο. «Η οριζόντια δομή, η αυτονομία και η αυτοοργάνωση πρέπει να αποτελέσουν βασικά συστατικά του λόγου και της δράσης της νέας οργανωτικής δομής».

Η ομάδα αυτή θέτει το αίτημα της ελευθερίας των πολιτικών κρατούμενων και εκφράζει μέσα από το λόγο και τη δράση της διάφορες ιδιαίτερες απόψεις σχετικά με το ζήτημα των πολιτικών κρατουμένων. Την εποχή εκείνη γεννιέται και το σύνθημα «Όσο υπάρχει δυστυχία θα υπάρχει επανάσταση».

Γεννιούνται λοιπόν μέσα στη φυλακή διάφορες ομαδοποιήσεις κρατουμένων αλλά και φίλων και συγγενών που συντονίζονται μεταξύ τους για να οργανώσουν κινητοποιήσεις και απεργίες πείνας.

Από τότε ήδη δημιουργήθηκαν γύρω από το ζήτημα της φυλακής διάφορες ομαδοποιήσεις και ατομικές απόψεις σχετικά με το ζήτημα των πολιτικών κρατουμένων. Αυτό είχε σαν αποτέλεσμα να δημιουργηθεί ένας διάυλος επικοινωνίας ανάμεσα στις διάφορες γενιές αγωνιστών των οργανώσεων αυτών και τις νεώτερες γενιές αγωνιστών. Δημιουργήθηκαν φιλίες και διαφορές, συναντήσεις και χωρισμοί, σχέσεις ανάμεσα σε κρατούμενους και αλληλέγγυους κάποιες από τις οποίες συνεχίστηκαν και μετά τη φυλακή.

ΜΙΑ ΣΥΝΤΟΜΟΤΑΤΗ ΜΑΤΙΑ ΣΤΟΝ ΑΓΩΝΑ ΤΩΝ ΡΙΖΟΣΠΑΣΤΙΚΩΝ ΚΟΜΜΑΤΙΩΝ ΚΑΙ ΤΟΥ «ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΚΟΥ ΚΙΝΗΜΑΤΟΣ» ΣΤΗ ΧΙΛΗ.

Μετά την εξάρθρωση κάποιων από τις μαρξιστικές οργανώσεις ένοπλης πάλης στα μέσα της δεκαετίας του 90, αρχίζουν να εμφανίζονται αναρχικές ομάδες οι οποίες, επηρεασμένες και από τις προαναφερθείσες πολιτικό – στρατιωτικές οργανώσεις, συνεχίζουν την αντιπαράθεση ιδιαίτερα σε κάποιες περιοχές και πανεπιστημιακά κέντρα της χώρας, με αποκορύφωμα τις ημέρες αγώνα γύρω από τις 29 Μαρτίου (Μέρα του νεαρού αγωνιστή), τις 11 Σεπτεμβρίου και άλλες συμβολικές ημερομηνίες όπως η 1^η Μαΐου και η 12^η Οκτώβρη. Οι κουκουλοφόροι στα οδοφράγματα με πέτρες και μολότοφ αποτελούν τη συνέχεια ενός αγώνα ενάντια στο καπιταλιστικό σύστημα, με μέσο τις οδομαχίες, τη προπαγάνδα και την αντιπαράθεση με τους μπάτσους.

Τα τελευταία χρόνια λοιπόν έχουν φτιαχτεί πολλές ομαδοποιήσεις και συντονιστικά σε διάφορες περιοχές της χώρας. Κάποια απ' αυτά σταδιακά μεταλλάχτηκαν ενώ προέκυ-

ψαν πολλές διαφορές και ακόμη περισσότερες αδιαφορίες... Από την επαναστατική αριστερά δε προέκυψαν άπειρες οργανώσεις και ομάδες.

Επαφή ωστόσο με τους πολιτικούς κρατούμενους δεν ανέπτυξαν όλα αυτά τα ριζοσπαστικά πολιτικά κομμάτια. Να σημειώσουμε εδώ ότι με τον όρο «ριζοσπαστικό κομμάτι» εννοούμε κάθε πολιτική έκφραση που αναπτύσσεται έξω από τα θεσμικά πλαίσια και με ξεκάθαρη κριτική ενάντια στο καπιταλιστικό σύστημα. Τα κομμάτια αυτά παραδοσιακά απευθύνουν καλέσματα για σύγκρουση τις προαναφερθείσες ημερομηνίες και κυρίως στις 29 Μαρτίου και στις 11 Σεπτέμβρη.

Η πρωταρχική φροντίδα των ριζοσπαστικών ομαδοποιήσεων είναι να «ξεσκεπάσουν» το καπιταλιστικό σύστημα και αυτούς που το υποστηρίζουν. Από εκεί προκύπτει άλλωστε και ο αντικαπιταλιστικός λόγος που διαφοροποιείται ανάλογα με τις βασικές ιδέες κάθε ομάδας ή οργάνωσης. Γίνεται μία ανάλυση κατά βάση ταξική που μιλά για την καταπιεσμένη τάξη των εκμεταλλεζόμενων και τους εχθρούς της, τους πλούσιους και ισχυρούς, ενώ γίνεται συχνά λόγος για την ανάγκη οργάνωσης του αγώνα και αναφορές στο «φτωχό λαό», τα λαϊκά κομμάτια κ.τ.λ. Πολλές διαφορές δεν βρίσκει κανείς μόνο ανάμεσα σε μαρξιστές και αναρχικούς αλλά και ανάμεσα σε διαφορετικές ελευθεριακές τάσεις.

Μία πρακτική που έχει επιβιώσει όλα αυτά τα χρόνια είναι οι οδομαχίες σε διάφορα πανεπιστημιακά ιδρύματα. Η πρακτική αυτή διαπερνάει πολλές γενιές, όπως π.χ. στο Σαντιάγο, στη μυθική γωνία Macul & Grecia, όπου γειτονεύουν 3 πανεπιστημιακά ιδρύματα. Οδομαχίες λαμβάνουν χώρα και σε άλλα πανεπιστημιακά κέντρα στο Σαντιάγο, σε κάποια ιδιωτικά πανεπιστήμια, καθώς και σε πολλά πανεπιστημιακά κέντρα της επαρχίας. Ένας ακόμη κοινός τόπος όλα αυτά τα χρόνια είναι η «Μέρα του Νεαρού Αγωνιστή», η 1^η Μάη και η επέτειος της 11^{ης} Σεπτέμβρη. Για πολλούς λόγους αυτές είναι οι ημερομηνίες και τα μέρη όπου πολλοί αναρχικοί και ριζοσπάστες μαρξιστές συναντιούνται στο δρόμο, χωρίς βέβαια να παρακάμπτουν τις διαφορές τόσο στο λόγο όσο και στην πρακτική που εκτείνονται πέρα από κάποιες συγκεκριμένες ημερομηνίες και δράσεις...

Σε αυτές τις μέρες αντιπαράθεσης με την αστυνομία, δολοφονήθηκαν πάνω στη σύγκρουση πολλοί άντρες και γυναίκες. Στις 11 Σεπτέμβρη του 1998, στη περιοχή La Pincoya και ενώ συμμετείχε στις βραδινές συγκρούσεις κουκουλοφόρων, δολοφονήθηκε η Claudia Lopez, νεαρή αναρχική και σπουδάστρια χορού. Ο θάνατος της «μικρής Claudia» όπως τη φώναζαν οι σύντροφοί της ήταν ένα ισχυρό χτύπημα για τους «κουκουλοφόρους».

Μέρα του Νεαρού Αγωνιστή.

Τη νύχτα της 29^{ης} Μαρτίου του 1985, εν μέσω δικτατορίας, στη λαϊκή γειτονιά Villa Francia, δολοφονήθηκαν από τους μπάτσους 2 νεαρά αδέρφια, οι Rafael & Eduardo Vergara Toledo. Την ίδια νύχτα, σε άλλη γειτονιά του Σαντιάγο, κακοποιήθηκε από μπάτσους η Paulina Aguirre Tobar. Ένα χρόνο ωρύτερα, την ίδια ημερομηνία, στη γειτονιά Pudahuel, είχε δολοφονηθεί από μπάτσους της χούντας ο Mauricio Maigret Becerra (φοιτητής).

« Στις 29 Μαρτίου του 1985, στις λαϊκές γειτονιές του Σαντιάγο η είδηση διαχύθηκε σαν να τη πήρε ο άνεμος. Σκοτώσανε τον Eduardo και τον Rafael Vergara! Οι μπάτσοι είχαν σκοτώσει δύο από τα πιο καλά και αγαπημένα παιδιά της γειτονιάς». «Η τελετή που πραγματοποιήθηκε στην εκκλησία του Εργάτη Ιησού την επόμενη μέρα ήταν μία από τις πιο συγκλονιστικές που έχω ποτέ πραγματοποιήσει σε σαράντα χρόνια δουλειάς σαν κληρικός» έγραψε ο Roberto Bolton, κληρικός, στην μαρτυρία του με τίτλο «Στην ιστορική μνήμη των καταπιεσμένων».

Ένα μήνα μετά τη δολοφονία των αδελφών Vergara Toledo, φίλοι και κάτοικοι της Villa Francia, άρχισαν να πηγαίνουν συχνά μαζί με την οικογένεια στο ακριβές σημείο όπου

οι δύο νέοι δολοφονήθηκαν, σαν μία πράξη μνήμης, απαιτώντας να αποδοθεί δικαιοσύνη. Τον επόμενο χρόνο πραγματοποιήθηκε μία εκδήλωση μνήμης στο ίδιο σημείο και η οποία εξελίχτηκε στην Μέρα του Νεαρού Αγωνιστή.

Είναι σημαντικό να διευκρινίσουμε ότι αυτή η μέρα μνήμης εξαπλώθηκε σε όλη τη περιοχή και σταδιακά και σε άλλες πόλεις και πανεπιστημιακά κέντρα. Ο λόγος που βγαίνει από τη μέρα αυτή δεν είναι να θυμόμαστε απλά τα δολοφονημένα αδέρφια, ούτε καν μόνο τους εκατοντάδες νέους που σκοτώθηκαν αγωνιζόμενοι τόσο τα χρόνια της δικτατορίας όσο και της δημοκρατίας. Δε ζητάμε δικαιοσύνη, δεν πιστεύουμε στην αστική δικαιοσύνη, αν και σεβόμαστε βαθύτατα το γεγονός ότι οι γονείς των παιδιών παλεύουν για να στείλουν τους δολοφόνους τους στη φυλακή. Για εμάς τους νέους και όχι και τόσο νέους αγωνιστές, είναι μία μέρα για να βγούμε στο δρόμο με την προπαγάνδα μας, τις πέτρες, τις μολότοφ και ότι θέλει ο καθένας για να εκφράσουμε για ακόμη μία φορά το λόγο μας για τη ζωή και τον αγώνα ενάντια στο καπιταλισμό και αυτή τη κοινωνία.

Η μέρα του νεαρού αγωνιστή είναι μία μέρα που ανήκει σε όλους αυτούς που με διαφορετικούς τρόπους ο καθένας έχουν συνεχίσει και θα συνεχίσουν να αντιστέκονται μέχρι την τελευταία τους ανάσα.

«Ελευθεριακό κίνημα»

Μέσα στο δημοκρατικό καθεστώς ξαναγεννιούνται οι αναρχικές ιδέες και πρακτικές. Σήμερα συνυπάρχουν διάφορες τάσεις, που δεν συναντιούνται σε κοινά πεδία αγώνα και έχουν διαφορετικές θέσεις που συχνά φαίνονται ασυμβίβαστες από την άποψη του τι τελικά θεωρεί ο καθένας αναρχισμό. Από την άλλη, διαφορετικοί άνθρωποι έχουν διανύσει διαφορετικές διαδρομές. Η ιστορία δεν είναι γραμμική και υπάρχουν τόσοι διαφορετικοί τρόποι να την εξιστορήσεις, όσοι και οι άντρες και οι γυναίκες που έχουν λάβει μέρος σε αυτή. Μιλάμε για «κίνημα» όχι εξαιτίας της οργανικής του μορφής, ούτε γιατί πρόκειται για ένα συμπαγές σώμα ιδεών, αλλά γιατί δεν πρόκειται για έκθεμα σε κανένα μουσείο, αλλά κάτι ζωντανό, πιο ζωντανό από ποτέ.

Μαζική παρουσία μαύρων σημαίων, αλφάδια στους τοίχους, και πολλοί πανκς δώσανε το παρόν στους εορτασμούς για τα 500 χρόνια από την εισβολή, στις 12 Οκτωβρίου του 1992. Τα τελευταία χρόνια επίσης άρχισαν να εμφανίζονται στο πρώην παιδαγωγικό και στο πανεπιστήμιο της Χιλής (πανεπιστημιακά κέντρα που βρίσκονται στη μυθική συμβολή των οδών Macul & Grecia) άτομα με ελευθεριακές ιδέες και αναφορές στον αντιδικτατορικό αγώνα, που μοιράζονται τη πρακτική των οδομαχιών με άτομα και συλλογικότητες από τον ριζοσπαστικό μαρξιστικό χώρο.

Με τα χρόνια αρχίζουν να αυξάνονται σε πολλά πανεπιστήμια του Σαντιάγο κατά κύριο λόγο, τα άτομα και οι συλλογικότητες που έχουν έντονη παρουσία σε οδομαχίες μέσα στα πανεπιστήμια σε εμβληματικές ημερομηνίες με λόγο, μεταξύ άλλων, για την «απελευθέρωση των πολιτικών κρατουμένων». Θα μπορούσαμε να πούμε ότι κατά το πρώτο μισό της δεκαετίας του 90, οι συλλογικότητες αποτελούνταν κατά κύριο λόγο από φοιτητές ενώ δεν υπήρχε αντίστοιχη εξέλιξη ιδεών και πρακτικών στις γειτονιές και σε άλλους χώρους.

Το 1999 δημιουργείται η «Συνέλευση Αναρχοκομμουνιστικής Ενότητας» (CUAC), που αποτελούνταν μεταξύ άλλων από φοιτητές γαλουχημένους στη μελέτη των κλασικών αναρχικών. Κατά τους ίδιους «η συνέλευση δημιουργήθηκε στη βάση μίας κοινής κριτικής πάνω στις οργανωτικές μορφές του αναρχισμού τη δεκαετία του 90 και την ανύπαρκτη επαφή του με το κοινωνικό γίγνεσθαι, με την ιδέα να εφαρμόσουμε τις θεωρητικές και οργανωτικές μορφές του στο κοινωνικό πεδίο...». Η τακτική αυτή ονομάστηκε «κοινωνική παρεϊσφρηση». Μετά τη διάλυση της CUAC, γεννήθηκε η «Ελευθεριακή Κομ-

μουνιστική Οργάνωση» (OCL): Εμπνευσμένη από την Ισπανική Επανάσταση και τους κλασσικούς Ρώσους, προϊόν μίας μακράς συζήτησης ανάμεσα στα μέλη της από το 2004 μέχρι το 2005 μέσα σε διάφορα πολιτικό – κοινωνικά μέτωπα όπως η FEL. Από την CUAC επίσης γεννήθηκε και το Επαναστατικό Αναρχικό Ρεύμα που το 2005 ενώθηκε με το Οργανωμένο Αναρχικό Μέτωπο (FAO). Όλες αυτές οι συλλογικότητες έχουν ένα κοινό τρόπο σκέψης. Πρέπει να σημειώσουμε ότι όλες οι συλλογικότητες που προαναφέρθηκαν έχουν αποστασιοποιηθεί αν και όχι δημοσίως από το κατασταλτικό κύμα ενάντια σε αναρχικούς και αντιεξουσιαστές συντρόφους που ξέσπασε στις 14 του Αυγούστου.

Με τα χρόνια προκύπτουν και διάφορες εκδοτικές προσπάθειες όπως το περιοδικό «Άμεση Δράση» και διάφορα άλλα μη περιοδικά έντυπα.

Τα τελευταία χρόνια επίσης αυξάνονται οι καταλήψεις που μετατρέπονται σε κοινωνικά κέντρα, ανάμεσά τους η Κατάληψη και Βιβλιοθήκη Sacco & Vanzetti (όπου έγινε έλεγχος από τους μπάτσους και εκκενώθηκε), η Crota (όπου έγινε έλεγχος), η Idea (ελέγχθηκε 3 φορές και τελικά εκκενώθηκε και κατεδαφίστηκε μετά το σεισμό), η Hogar (όπου εισέβαλλαν οι μπάτσοι το Δεκέμβρη του 2008 και του 2009) και αρκετές ακόμη. Ανάμεσά τους ξεχωρίζει ακόμη το κοινωνικό κέντρο και βιβλιοθήκη «Johny Cariqueo» (που ενοικιάζεται) στη περιοχή Pudahuel. (Φέρει αυτό το όνομα στη μνήμη του συντρόφου που σκοτώθηκε από ξυλοδαρμό από μπάτσους στο τμήμα της περιοχής αυτής την ημέρα του Νεαρού Αγωνιστή το Μάρτη του 2008).

Όπως βλέπουμε ο δρόμος για πολλούς ανθρώπους ήταν διαφορετικός. Κάποιοι ριζοσπαστικοποιήθηκαν με τα χρόνια (από την άκρα αριστερά στην αντιεξουσιαστική και ελευθεριακή σκέψη) ενώ κάποιοι άλλοι έμειναν στο δρόμο τους. Κάποιοι βυθίστηκαν στη μελέτη των κλασσικών πιστεύοντας μέχρι τέλους στις ατέρμονες συνελεύσεις και τον λεγόμενο «αναρχοκομμουνισμό», κάποιοι δραστηριοποιήθηκαν στις γειτονιές μέσα από πολιτιστικά κέντρα, κάποιοι μιλάνε για λαϊκές συνελεύσεις και λαϊκή εξουσία, κάποιοι λίγοι λειτουργούν μέσα από συνδικάτα, κάποιοι κινούνται στη σκηνή του αναρχοπανκ και της τέχνης. Κάποιοι είναι τόσο στο λόγο όσο και στις πράξεις τους πιο σκληροί στη κριτική τους ενάντια στη κοινωνία, το κράτος και το κεφάλαιο, ενώ εμπλέκονται μεταξύ άλλων στην αλληλεγγύη στους πολιτικούς κρατούμενους και στην υπόθεση Maruche, μέσα από κοινωνικά κέντρα, καταλήψεις και εκδόσεις, ενώ κάποιοι άλλοι πέρασαν στην επίθεση μέσα από τις σκιές.

Ίσως οι εντάσεις και οι τάσεις να είναι οι ίδιες όπως και σε άλλα μέρη του κόσμου. Κάποιοι εξακολουθούν να πιστεύουν σε μεγάλες οργανώσεις με αιώνια αρκτικόλεξα, ενώ άλλοι πιστεύουν και ποντάρουν στην συνάφεια και την άτυπη οργάνωση (όχι φυσικά χωρίς ευθύνη), προσπαθώντας να ξεπεράσουν την κατηγοριοποίηση των –ισμών. Αυτό μας επιτρέπει να κατανοήσουμε επίσης γιατί κάποιοι προτιμούν να χαρακτηρίζουν τους εαυτούς τους αντιεξουσιαστές.

Από το 2004 και μετά έχουν εκδηλωθεί πολλές επιθέσεις σε κρατικούς θεσμούς και στόχους για τις οποίες ανάλαβαν την ευθύνη αναρχικές ομάδες. Σύμφωνα με τον τύπο μιλάμε για πάνω από 150 βομβιστικές επιθέσεις (εκκλησίες, τμήματα, κρεοπωλεία, τράπεζες, σπίτια, σχολεία και κυριλέ ξενοδοχεία, πρεσβείες, τηλεοπτικά κανάλια, εφημερίδες, δημόσια γραφεία, δικαστήρια, αμάξια, διάφορες εταιρείες κ.λ.π.).

Ο ΑΓΩΝΑΣ ΤΩΝ ΜΑΡUCHE

Η ιστορία αυτή είναι πολύ μεγάλη για να την εξιστορήσουμε εδώ, μιας και ξεκινά πριν από 500 χρόνια. Είναι αδύνατον σε λίγες γραμμές να συνοψίσουμε 500 χρόνια αντίστασης, αγώνα, και καταστολής καθώς και να αποδώσουμε την πλούσια και περίπλοκη κοσμοθεωρία των Maruche (Maru= γη, che=άνθρωπος).

Μαχητικός λαός που αντιστάθηκε στην κατάκτηση από τους ισπανούς αποικιοκράτες, συνέχισε να αντιστέκεται για αιώνες στο Χιλιανό κράτος που προσπάθησε χωρίς επιτυχία να τους ξεπουλήσει, να τους εξοντώσει, να τους μετατρέψει σε γραφικές φολκλορικές φιγούρες και φυσικά ποτέ δεν αναγνώρισε το δικαίωμά τους να ζούνε στη γη τους, με τη κουλτούρα τους, με την κοσμοθεωρία τους, με τα αιωνόβια δέντρα τους και τη γλώσσα τους.

Παραθέτουμε ένα κείμενο που συνορίζει εν μέρει την ιστορία αγώνα και αντίστασης του λαού των Mapuche με τα δικά τους λόγια.

«Ο αγώνας του λαού μας για την υπεράσπιση της γης και των πατρογονικών του εδαφών δεν είναι καινούριος, όπως άλλωστε και των περισσότερων ιθαγενικών λαών αυτής της ηπείρου. Το μεγαλύτερο μέρος της ύπαρξής μας είναι σημαδεμένο από έναν διαρκή αγώνα για επιβίωση και υπεράσπιση της γης και της κουλτούρας μας.

Από πριν ακόμη φτάσουν οι Ισπανοί, ο λαός των Μαπούτσε χρειάστηκε να ανακόψει την επέλαση προς το νότο γειτονικών ιθαγενικών αυτοκρατοριών. Στη συνέχεια ήρθε ο πόλεμος με την ισπανική κορώνα για παραπάνω από 300 χρόνια, μέχρι που αναγκάστηκαν να αναγνωρίσουν την ανεξαρτησία και αυτονομία του έθνους των Araucos, όπως άλλωστε κατοχυρώνεται από τη συνθήκη του Quillín το 1641. Αυτή η συνθήκη που αναγνωρίζει τα σύνορα του ποταμού Bio Bio και ρυθμίζει τις εμπορικές σχέσεις ανάμεσα στο ισπανικό βασίλειο και το έθνος των Μαπούτσε, μαζί με κάποιες ακόμη συνθήκες από το 1641 μέχρι το 1803, είναι πραγματικές διεθνείς συμφωνίες που συντάσσονταν για να ρυθμίζουν τις εμπορικές σχέσεις κάθε φορά που διασαλεύονταν η ειρήνη ή παραβιάζονταν οι συμφωνημένοι κανόνες.

Μόλις 7 χρόνια μετά τη συνθήκη του Negrete το 1810, ανεξαρτητοποιείται η Χιλή και μαζί με αυτό το γεγονός εγκαινιάζεται και μία νέα περίοδος στη σχέση του λαού μας με τους κληρονόμους της κορόνας. Αν και για 70 χρόνια μετά το 1810 το έθνος των Μαπούτσε εξακολούθησε να διατηρεί την ανεξαρτησία του, ήδη από το 1818 ο Bernardo OHiggins επέβαλε τον πρώτο από μία σειρά νόμων και πολιτικών αποικιοκρατικού χαρακτήρα πάνω στη γη των Μαπούτσε. Ο τρομερός πόλεμος εξόντωσης που εξαπολύθηκε το 2^ο μισό του 19^{ου} αιώνα κορυφώθηκε το 1883 με την εξόντωση του μισού και παραπάνω πληθυσμού Μαπούτσε, την λεηλασία του 95% της γης μας, τη κλοπή όλων σχεδόν των κοπαδιών μας και τον εμπρησμό όλων των καλλιέργειών μας από τα χέρια του Χιλιανού στρατού. Τα επόμενα χρόνια μεγάλο μέρος του εναπομείναντα πληθυσμού πεθαίνει από την πείνα, τις αρρώστιες και τις συγκρούσεις με την αστυνομία, το στρατό και τους έποικους που ήρθαν να μας διώξουν από τη γη μας.

Πρέπει να σημειώσουμε ότι αυτή η διαδικασία κατάληψης των πατρογονικών εδαφών των Μαπούτσε, που ονομάστηκε κατ' ευφημισμόν «Ειρήνευση την περιοχής Araucania» συμπίπτει με την εγκαθίδρυση του καπιταλιστικού μοντέλου στη Χιλή. Η απόφαση της κατάληψης των εδαφών των Μαπούτσε στόχευε ξεκάθαρα στη συσσώρευση πλούτου μέσω της αχαλίνωτης εκμετάλλευσης των φυσικών πόρων και των φτηνών εργατικών χεριών από την αναδυόμενη χιλιανή ολιγαρχία, οι απόγονοι της οποίας είναι οι ίδιοι άνθρωποι που σήμερα κυβερνούν τη Χιλή μέσω ισχυρών οικονομικών lobby που ελέγχουν όλο το πολιτικό, οικονομικό και κοινωνικό σύστημα της χώρας.

Από τα 10 εκατομμύρια εκτάρια που κάλυπτε το ανεξάρτητο κράτος των Μαπούτσε, μόλις τα 500.000 αποδόθηκαν σε κοινότητες Μαπούτσε μετά το τέλος του πολέμου, ενώ στα τέλη της δεκαετίας του 60 είχαν μειωθεί στις 300.000. Κατά τη σύντομη διακυβέρνηση του Αλιέντε οι κοινότητες εξαπλώθηκαν ξανά στα 500.000 εκτάρια, αλλά η στρατιωτική δικτατορία εκτός από το να εξαφανίσει περίπου 300 σημαντικά μέλη των κοινοτήτων,

μείωσε για μία ακόμη φορά και την έκταση της γης τους σε κάτω από 300.000 εκτάρια. Αυτή η διαδικασία μείωσης της περιουσίας των Μαπούτσε συνοδεύτηκε από την επιβολή δύο ρυθμίσεων που κατακερμάτισαν την κοινοτική γη και από την απόδοση προσωπικών τίτλων ιδιοκτησίας σε κάθε μέλος της κοινότητας.

Παράλληλα με την εξατομίκευση της κοινοτικής περιουσίας, ξεκινάει να δραστηριοποιούνται στη περιοχή μεγάλες εταιρείες υλοτόμησης που δημιουργούν τεράστιες περιουσίες στη γη μας ευνοημένες και από το διάταγμα 701 του 1974 που τους επιτρέπει να δραστηριοποιούνται στη γη των Μαπούτσε.

Με την επαναφορά της δημοκρατίας στη Χιλή, η κατάσταση του λαού μας δεν άλλαξε ουσιαστικά. Ο Patricio Aylwin θέσπισε ένα νέο ιθαγενικό νόμο ο οποίος όμως δεν κάνει τίποτε άλλο από το να διαιωνίζει το καθεστώς πολιορκίας που έχει επιβάλλει το Χιλιανό κράτος από τη στιγμή που αρνείται να επιλύσει έστω και στο ελάχιστο τα ιστορικά αιτήματα του λαού μας, όπως την επιστροφή της γης μας και η αναγνώρισή μας ως Έθνος Μαπούτσε.

ΝΕΟΦΙΛΕΛΕΥΘΕΡΟ ΜΟΝΤΕΛΟ ΚΑΙ ΠΟΛΥΕΘΝΙΚΕΣ ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΕΙΣ

Αναμφίβολα το πρόβλημα είναι ότι για να δοθεί διέξοδος στη σύγκρουση, για να δοθεί λύση στο πρόβλημα της γης, πρέπει να πληγούν τα συμφέροντα των μεγάλων επιχειρηματιών, των πολυεθνικών και των διαχειριστών της εξουσίας, και η κυβέρνηση δεν έχει κανένα σκοπό να κάνει κάτι τέτοιο. Αυτό που έχουν κάνει τα τελευταία 20 χρόνια είναι να διαχειρίζονται, και μάλιστα πολύ καλά, το νεοφιλελεύθερο μοντέλο που επέβαλε η δικτατορία. Πρόκειται για ένα μοντέλο που εδραιώνει τις επενδύσεις μεγάλων κεφαλαίων στη γη των ιθαγενών που είναι εξαιρετικά πλούσια σε πρώτες ύλες και φυσικούς πόρους. Η πιο γνωστή σε εμάς πτυχή αυτού του μοντέλου είναι οι εταιρείες υλοτόμησης, ο τουρισμός και η βιομηχανία της ενέργειας. Όσον αφορά στους δασικούς πόρους, το διάταγμα 701 που εκδόθηκε από την στρατιωτική κυβέρνηση το 1974, αν και υποτίθεται ότι στόχευε στο να βοηθήσει τους μικρούς και μεσαίους αγρότες, στη πραγματικότητα χρησιμοποιήθηκε για να επιταχύνει τη φύτευση τεχνητών δασών στη γη των Μαπούτσε και να εδραιώσει την συσσώρευση της αγροτικής γης στα χέρια των λίγων. Την ίδια στιγμή σε όλη τη χώρα οι πολυεθνικές κυριαρχούσαν ολοένα και περισσότερο σε κάθε οικονομική διαδικασία.

Στα πλαίσια αυτής της διαδικασίας διείσδυσης του πολυεθνικού κεφαλαίου σε όλους τους παραγωγικούς τομείς σε συνεργασία με τους ντόπιους επιχειρηματίες και παράλληλα με την ιδιωτικοποίηση των βασικών δημόσιων επιχειρήσεων, δημιουργούνται τα βασικά οικονομικά λόμπυ που σήμερα ελέγχουν το σύνολο σχεδόν της εθνικής οικονομίας και είναι τα αφεντικά των κυριότερων δασικών επιχειρήσεων με τις οποίες βρίσκονται σε σύγκρουση οι κοινότητες Μαπούτσε.

ΤΟ ΣΥΝΤΟΝΙΣΤΙΚΟ ΑΓΩΝΙΖΟΜΕΝΩΝ ΚΟΙΝΟΤΗΤΩΝ ΜΑΠΟΥΤΣΕ ARAUCO MALLECO (CAM)

Απέναντι σε αυτή τη κατάσταση γεννιέται ένα κίνημα Μαπούτσε μέσα από τις κοινότητες, που με την κινητοποίησή του προσπαθεί να φρενάρει την εξάπλωση των δασικών πολυεθνικών στη γη των Μαπούτσε, συνεχίζοντας παράλληλα και τον αγώνα για τα ιστορικά αιτήματα του λαού μας, και προσπαθώντας να αναβαθμίσει τα επίπεδα σύγκρουσης και πολιτικής συνειδητοποίησης του λαού μας.

Η βασική μας προσπάθεια είναι να καταφέρουμε ώστε τα ηγετικά μέλη των κοινοτήτων μας να κάνουν μία καλύτερη ανάγνωση της πραγματικότητας και να συνταχθούν με τον αγώνα που βρίσκεται σε εξέλιξη. Αυτή η ανεπτυγμένη συνειδηση θα εκφραστεί με ένα

αναβαθμισμένο επίπεδο μαχητικότητας από την πλευρά των Μαπούτσε. Μέχρι στιγμής το μεγαλύτερο επίτευγμά μας ήταν το ότι φρενάρουμε δραστικά τις φυτεύσεις τεχνητών δασών στη γη μας. Οι δασικές εταιρείες φυτεύανε κατά μέσο όρο 100.000 εκτάρια το χρόνο μέχρι το 1997, ο αριθμός αυτός όμως μειώθηκε σε 30.000 την επόμενη χρονιά. Από την άλλη η πλειοψηφία των εδαφών που αμφισβητούνται, ελέγχονται, αν και προσωρινά από τις κοινότητες Μαπούτσε.

Το Συντονιστικό Αγωνιζόμενων Κοινοτήτων Μαπούτσε Arauco Malleco αποτελεί βασική αναφορά για τον λαό των Μαπούτσε. Σύμφωνα με τις θέσεις του προσπαθεί να δώσει συνέχεια σε μία διαδικασία συσσώρευσης δυνάμεων πάνω σε δύο βασικές στρατηγικές γραμμές. Από τη μία κρατιέται ένα αποφασιστικό μέτωπο αντίστασης στην επέλαση του καπιταλισμού σε αμφισβητούμενα εδάφη, ενάντια κυρίως στις μεγάλες πολυεθνικές που δραστηριοποιούνται στην εκμετάλλευση των δασών, τον τουρισμό και την παραγωγή ενέργειας. Από την άλλη επιχειρείται η αναδόμηση του Λαού - Έθνους των Μαπούτσε, πάνω στη βάση της πολιτικής και εδαφικής αυτονομίας, ώστε να βελτιωθεί η διάρθρωση και οργάνωση των κοινοτήτων κατά τρόπο που να γίνει πιο αποτελεσματική η κατάληψη και ο έλεγχος όλο και μεγαλύτερων κομματιών γης. Κατανοούμε ότι η ενδυνάμωση της ιστορικής, πολιτιστικής και θρησκευτικής ταυτότητας θα προσδώσουν στις κοινότητες μας μεγαλύτερη πολιτική και ιδεολογική σταθερότητα, πράγμα που προϋποθέτει διαρκή διάλογο και ζύμωση ώστε μέσα από τη συζήτηση να δυναμώσουμε την οργάνωση και των αγώνα των κοινοτήτων.

Με λίγα λόγια, το συντονιστικό επικεντρώνει τις προσπάθειές του στην παγίωση της εδαφικής κυριαρχίας σε αμφισβητούμενες ζώνες και στην ενθάρρυνση και στήριξη νέων προσπαθειών επανοικειοποίησης εδαφών σε άλλες ζώνες.

Απέναντι σε αυτό το κίνημα, αυτό το ξύπνημα της μαχητικότητας του λαού μας, το Χιλιανό κράτος έχει επιλέξει μία στάση σκληρής καταστολής επιβεβαιώνοντας για μία ακόμη φορά την αφοσίωσή του στο νεοφιλελευθερισμό και τα ισχυρά οικονομικά λόμπι που φοβούνται για την διασάλευση των συμφερόντων τους στα εδάφη των Μαπούτσε. Αυτή η καταστολή που λαμβάνει ολοένα και πιο ρατσιστικά χαρακτηριστικά περιλαμβάνει από φυλακίσεις ηγετικών μελών των κοινοτήτων αλλά και νέων, γυναικών και γέρων, μέχρι κακοποιήσεις, βασανιστήρια και διωγμούς ιθαγενών μέσα στις ίδιες τους τις κοινότητες. Από την άλλη οι εταιρείες υλοτομίας έχουν φτιάξει πραγματικές πολιτοφυλακές αποτελούμενες από λούμπεν στοιχεία και πρώην μέλη της αστυνομίας του Πινοςέτ, για να εκφοβίζουν και να τιμωρούν τους αγωνιζόμενους Μαπούτσε.

Αυτές οι συμμορίες εγκληματιών που πληρώνονται από τους επιχειρηματίες χαίρουν πλήρους ατιμωρησίας, δρώντας εξολοκλήρου στο περιθώριο της αγίας νομοθεσίας που υποτίθεται ότι το κράτος αλλά και οι ίδιοι υπερασπίζονται.

Η κυβέρνηση φυσικά κάνει τα στραβά μάτια σε κάθε σχετική καταγγελία και αναζητά μανιωδώς προβοκάτορες, τρομοκράτες και μανιακούς εγκληματίες μέσα στις κοινότητες. Την βία όμως δεν την παράγουμε εμείς αλλά το κράτος και οι επιχειρηματίες, που αφού μας κλέβουν τη γη μας με τον πιο βρώμικο πόλεμο που έχει δει αυτή η χώρα τα τελευταία χρόνια, τώρα επιβάλλουν ένα οικονομικό μοντέλο που δεν αναγνωρίζει καμία διαφορετικότητα, κανένα σεβασμό, καμία ανθρώπινη αξιοπρέπεια και που αναμφίβολα θα μας οδηγήσει στην εξόντωση.

Τέλος πρέπει να σημειώσουμε ότι περισσότερο από οτιδήποτε άλλο, το σημαντικότερο για τον αγώνα μας είναι η οργανωτική πρόοδος και η αναγνώριση του Συντονιστικού μέσα στις κοινότητες που το αποτελούν αλλά και σε όλες όσες βλέπουν μέσα από αυτό μία ελπίδα, καθώς και η δέσμευση των κοινοτήτων αυτών στον αγώνα. Η δέσμευση αυτή μπορεί να επιτευχθεί χάρη στο γεγονός ότι η δράση του Συντονιστικού βασίζεται όχι τόσο

σε συγκεκριμένες πολιτικές ιδέες, αλλά σε αρχές και αξίες όπως η ηθική ακεραιότητα, που διέπουν τη συμπεριφορά των μελών της σε αντίθεση με το κυρίαρχο μοντέλο. Αυτό δεν σημαίνει ασφαλώς ότι όλοι είμαστε απόλυτα σωστοί, αλλά ότι αυτές είναι οι αξίες που οδηγούν τον αγώνα μας και που ελπίζουμε να διατηρήσουμε μέχρι τέλους.

Αυτά τα 20 χρόνια της δημοκρατίας, σαν απάντηση στον αγώνα που έχει δοθεί στις κοινότητες Μαπούτσε, τρεις νεαροί Μαπούτσε έχουν δολοφονηθεί από το Χιλιανό κράτος: Alex Lemun. Δολοφονήθηκε από τους μπάτσους όταν ήταν μόλις 17 χρονών. Πέθανε στις 12 Νοέμβρη του 2002 αφού πυροβολήθηκε στο κεφάλι μετά από μία δράση επανοικειοποίησης γης.

Matias Catrileo. Δολοφονήθηκε από τους μπάτσους στα 22 του χρόνια. Πέθανε στις 3 Ιανουαρίου του 2008 πυροβολημένος στην πλάτη από ένα ούζι κατά τη διάρκεια μιας δράσης επανοικειοποίησης αγροτικής γης.

Jorge Mendoza Collio. Δολοφονήθηκε από τους μπάτσους στα 24 του στις 12 Αυγούστου του 2009. Πυροβολήθηκε πίσωπλάτα κατευθείαν στη καρδιά σε μία δράση επανοικειοποίησης αγροτικής γης. »

Ανακοίνωση από τα κρησφύγετα στην Νότια Αμερική σχετικά με την σκευωρία της 14ης Αυγούστου

Πέμπτη 26 Αυγούστου, 2010

Γράφουμε από τις κρυφώνες μας σε όλη την Νότια Αμερική. Εμείς οι εκπρόσωποι των υπογραφόντων συλλογικοτήτων καταβάλλουμε μια προσπάθεια ώστε να συζητήσουμε σύντομα προκειμένου να στείλουμε ένα μήνυμα αλήθειας σε όλους τους συνειδητοποιημένους ανθρώπους που καταπιέζονται από το Χιλιανό Κράτος.

1 – Καταδικάζουμε την τρομοκρατία με την οποία το Χιλιανό Κράτος τα τελευταία 200 χρόνια καταπιέζει συστηματικά και διαιωνίζει την κοινωνική ανισότητα με το αίμα και την φωτιά μέσω όλων των σάπιων θεσμών του.

2 – Με όλη την δύναμη των εξεγερμένων ανθρώπων ΑΡΝΟΥΜΑΣΤΕ το θέαμα των ερευνών και των συλλήψεων που έπληξαν νέους ανθρώπους το Σάββατο, 14 Αυγούστου.

3 – Με απόλυτη υπευθυνότητα ΔΗΛΩΝΟΥΜΕ με το παρόν κείμενο ότι ΟΛΟΙ οι συλληφθέντες, δεν ανήκουν, ούτε έχουν υπάρξει ποτέ μέλη, των συλλογικοτήτων που αποφάσισαν να απαντήσουν στην καθ' όλη διάρκεια της ιστορίας της Κρατικής βίας με βόμβες. Το γνωρίζουμε αυτό και το ξέρει καλά και η κυβέρνηση του κλόουν Piñera και του εισαγγελέα Peña.

4 – ΚΑΤΗΓΟΡΟΥΜΕ, ως άμεσα υπεύθυνους για αυτή την τηλεοπτική φαντασμαγορία, το Κράτος, τα αφεντικά και τον δουλοπρεπή τύπο, επειδή αποκρύπτουν την κοινωνική βία που έχουν επιβάλλει, δακτυλοδειχνοντας τις περιστασιακές εκρήξεις βομβών, που δεν είναι παρά απλώς οι συνέπειες των ανισοτήτων και της καταπίεσης αυτού του ελι-

τίστικου καπιταλισμού. ΤΟ ΚΡΑΤΟΣ ΕΠΙΒΑΛΛΕΙ ΤΟΝ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟ ΠΟΛΕΜΟ, δεν τον επινοήσαμε, εμείς που είμαστε τα θύματα του. Εμείς, αντίθετα, έχουμε πάψει να είμαστε τα θύματα και έχουμε εξεγερθεί ως ελεύθερα ανθρώπινα όντα.

5 – ΔΕΝ ΕΧΟΥΜΕ ΒΡΕΘΕΙ ΠΟΤΕ στα κατελλημένα σπίτια. Οποιοδήποτε άτομο φυσιολογικής αντίληψης γνωρίζει ότι αυτά είναι πολιτιστικοί χώροι στους οποίους συναντούνται νέοι άνθρωποι για να συζητήσουν, να διαφωνήσουν, ελπίζοντας να ζήσουν στο κοινοτικό επίπεδο. Αν το κράτος ΠΟΙΝΙΚΟΠΟΙΕΙ αυτούς τους χώρους αυτό οφείλεται αποκλειστικά στην ολοκληρωτική μυωπία και την σαφέστατη ήττα της επιθυμίας του να καταστρέψει οτιδήποτε αδυνατεί να κατανοήσει. Η συστηματική αδιάκριτη καταπίεση των νέων αποτελεί το ζενίθ της δράσης των ορθόδοξων φασιστών.

6 – ΔΕΝ ΕΧΟΥΜΕ ΥΠΟΤΑΧΘΕΙ ΠΟΤΕ ούτε έχουμε συνάψει συμμαχίες με πολιτικά κόμματα ή κινήματα που σχετίζονται με την δεξιά, το κέντρο ή την αριστερά. ΔΕΝ ΕΧΟΥΜΕ ΑΝΑΓΝΩΡΙΣΕΙ ΚΑΙ ΟΥΤΕ ΠΡΟΚΕΙΤΑΙ ΝΑ ΤΟ ΚΑΝΟΥΜΕ ΠΟΤΕ την εξουσία κανενός, είτε των γραφειοκρατών, είτε των πρώην μάχιμων μαρξιστών, ούτε και τον ανθρώπων με διανοητικά προβλήματα που αναλαμβάνουν την ευθύνη για πράξεις που δεν έχουν πραγματοποιήσει ποτέ (όπως αυτός ο παράξενος που μαχαίρωσε την κόπια του και επιβιώνει ακόμη στην φυλακή). ΕΙΜΑΣΤΕ ελευθεριακοί. ΔΕΝ ΔΙΑΘΕΤΟΥΜΕ ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΕΣ ΙΕΡΑΡΧΙΕΣ Ή ΚΟΜΜΑΤΙΚΕΣ ΣΥΛΛΟΓΙΚΟΤΗΤΕΣ.

ΕΙΜΑΣΤΕ ΑΓΩΝΙΣΤΕΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ. ΕΙΜΑΣΤΕ Ο ΚΑΘΕΝΑΣ.

7 – Εμείς, οι υπογράφουσες συλλογικότητες, ΕΧΟΥΜΕ ΤΟΠΟΘΕΤΗΣΕΙ ΒΟΜΒΕΣ. Στόχοι μας ήταν: τράπεζες, οικονομικές εταιρείες, πρεσβείες, αστυνομικά τμήματα, στρατώνες, εκκλησίες, γραφεία πολιτικών κομμάτων, γυμναστήρια των αφεντάδων αυτής της χώρας, σε κάθε τι που ανήκει στους ιστορικούς καταπιεστές των εργαζόμενων ανθρώπων. ΔΕΝ ΜΕΤΑΝΟΟΥΜΕ, πόσο μάλλον όταν ΕΙΜΑΣΤΕ ΠΕΡΗΦΑΝΟΙ, μιας και είναι γεγονός ότι ως τώρα η αστυνομία δεν μας έχει πλησιάσει καν. ΕΙΜΑΣΤΕ Η ΗΤΤΑ ΤΟΥΣ.

8 – ΑΝΑΓΝΩΡΙΖΟΥΜΕ ότι ο σεισμός του καλοκαιριού έπληξε τις περισσότερες υποδομές των συλλογικοτήτων μας, και αυτό το γεγονός περιόρισε τις δράσεις μας, ενώ δεν έχουμε καταφέρει ακόμη να επισκευάσουμε τις περισσότερες ζημιές.

9 – Τα τελευταία αυτά 20 χρόνια έχουμε χρησιμοποιήσει διαφορετικούς τύπους όπλων. Αν το είχαμε θελήσει θα μπορούσαμε να έχουμε προκαλέσει θανάσιμα χτυπήματα. Η φημισμένη TNT έχει υπάρξει μέρος του δημοφιλούς μας οπλοστασίου για πολλά χρόνια. Η επίθεση στα γραφεία της Chilectra δεν ήταν η πρώτη φορά που την χρησιμοποιήσαμε, και όλοι οι σύντροφοι που πραγματοποίησαν την επίθεση το διαβεβαιώνουν αυτό με το παρόν. Αν θέλετε να μάθετε πως την προμηθευτήκαμε, η απάντηση είναι απλή: από την αγορά, την ίδια αυτή αγορά που μυθοποιείτε και ο νέος εισαγγελέας προστατεύει. (Μέρος των ερευνών των υπηρεσιών πληροφοριών του Χιλιανού στρατού εξετάζουν τις δράσεις που πραγματοποιήθηκαν με την χρήση TNT).

10 – Ο Κατήγορος Ρεβιά. Τι να πρωτοπούμε για αυτόν. Ό,τι γνωρίζουν όλοι: πως ήταν εθισμένος στην κοκαΐνη όταν σπούδαζε, πως οι γείτονες του τον αποκαλούν “jalandro”, για το αναντίστοιχο προς την θέση του σύνδρομο κατωτερότητας που τον διακρίνει, ότι είναι άπληστος για εξουσία και εποφθαλμιά την έδρα του εθνικού Εισαγγελέα, φίλος των μεγαλύτερων ναρκοεμπόρων εις βάρος των μικρότερων που έχει συλλάβει, ένας ψεύτης και δειλός, και ενδεχομένως και φονιάς. Αυτός είναι ο Κατήγορος. Δημοσιογράφοι: ΜΗΝ ΦΟΒΑΣΤΕ να μάθετε την αλήθεια για αυτόν τον αδίστακτο γραφειοκράτη.

11 – ΔΙΑΚΥΡΗΣΣΟΥΜΕ ΤΗΝ ΣΥΛΛΟΓΙΚΗ ΜΑΣ ΑΠΟΚΥΡΗΞΗ για την σκευωρία εις βάρος των 14 νέων ανθρώπων. Οι πραγματικοί υπεύθυνοι για τις ελευθεριακές βομβιστικές ενέργειες είναι το Κράτος και το κεφάλαιο.

ΛΕΥΤΕΡΙΑ ΣΕ ΟΛΟΥΣ ΤΟΥΣ ΠΟΛΙΤΙΚΟΥΣ ΚΡΑΤΟΥΜΕΝΟΥΣ
ΑΝΤΙΚΡΑΤΙΚΗ ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ!

FUERZAS AUTONÓMICAS Y DESTRUCTIVAS LEÓN CZOLGOSZ
BANDA ANTIPATRIOTA SEVERINO DI GIOVANNI
FEDERACIÓN REVUELTA 14F – BRIGADA GAETANO BRESCI
BANDA DINAMITERA EFRAÍN PLAZA OLMEDO
MIGUEL ARCÁNGEL ROSCIGNA
TAMAYO GAVILÁN
ANTONIO ROMÁN ROMÁN
COLUMNNA DURRUTI
CARAVANAS ICONOCLASTAS POR EL LIBRE ALBEDRÍO

...θέλω να ζήσω με άτομα τα οποία έχουν τη συνείδηση ότι είμαστε σε πόλεμο.

Ένα κώλεμο ενάντια στη ζωή.

Ενάντια στο πνεύμα.

Θέλω να ζήσω με άτομα τα όποια δε κοιτάνε ξαφνικά τα χέρια τους ,

αίτε αποφεύγουν το βλέμμα σου όταν μιλάς για τον αγώνα και την εξέγερση,

γιατί, στα βάθη της καρδιάς τους ξέρουν ότι έχουνε ενδώσει ,

και γιατί- μάλλον, μόνο μάλλον- στα αλήθεια ποτέ δε μισούσαν το Σύστημα.

Με άτομα τα οποία δεν αγοράστηκαν.

Που δεν κατάπιαν τα χάπια που τους πρόσφεραν,

γιατί προτίμησαν να αγωνίζονται ενάντια σε αυτό το παθολογικό άγχος

αντί να ζουν σε νεκρή ζώνη.

Τα οποία δεν προσποιούνται πως «αγωνίζονται»

όταν είναι εμφανές ότι αυτό που κάνουν είναι να μετατρέψουν το πεδίο μάχης σε ένα κήλο.

Θέλω να είμαι σε ένα μέρος όπου ο πόλεμος είναι παραδεκτός...